

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstab'en, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 19.

Den 1. Juli 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Liv og Død.

Tale af Præsident Brigham Young.

(Fra „Deseret News.“)

Liv og Død ere fremstillede for os, og vi have Frihed til at vælge, hvad vi selv ønske.

Ieg har ofte anstillet Betragtninger over disse to Principer; men om jeg fuldstændigt fremstætte mine Begreber om dem fuldstændig, vilde de maaßlee komme for meget i Modsetning til mange Menneskers Følelser og Anstuelser.

Før mig ere disse Principer som en opladt Bog. Liv og Død kan letteligen forstaaes ved den Hellig-Aands Lys, men ere, ligesom alt Andet, vanselige at forstaae uden dens Veiledning.

At vælge Liv er det samme som at vælge evig Tilværelse som et organiseret Væsen; at forkaste Liv og vælge Død er at forkaste en evig Tilværelse som et organiseret Væsen, — at foretrække at blive oplost og vende tilbage til de oprindelige Elementer.

Liv er en Samling af alle de Egenskaber og Principer, som ere i stand til i hvilken som helst Henseende at berige, forædle og foregne ethvert Menneskes Herredomme. For mig betyder Liv Udvikling.

Vi have det Privilegium at udstrække vores Grændser, at voxe i evig Kundstab, Viisdom, Magt og enhver af Guds Gaver.

At leve som jeg nu er, uden Fremadstriden, er ikke Liv; ja det vilde være aldeles umuligt at staae paa eet og samme Punkt bestandigen. Der findes ikke noget saadant Princip i Tilværelsen. Alle organiserede Væsener ere enten i en stadig Fremadstriden til evig Fuldkommenhed, eller paa Tilbageveien til Oplosning. Udgund alle Evighederne, som have været, om det er muligt, og kom til det, som vi nu forstaae efter den naturlige Philosophies Principer, og hvor er der et Element, en levende Ting, et organiseret Væsen af hvilket som helst Slags, som vedbliver at være som det er? Det kan ikke findes. Alle Ting, som ere komne indenfor Omraaden af Menneskets indstrækede Kundstab, — Alt, hvad han naturligt forstaaer, lærer ham, at der ingen sinde findes nogen Stillestaen for organiserede Væsener, saa de ikke kunne voxe i Kundstab, Viisdom, Magt og Herlighed.

Hvis et Menneske nogensinde kunde

komme til et Punkt, hvor Livets Fortsættelse vilde ophøre, — et Punkt, hvorfedt han ikke længere kunde voge eller forfremmes, kunde han sige, at han begyndte at astage fra det Dieblik af. Åtter, naar han har naæt Høidepunktet af Kundstab, Viisdom og Magt, er det ved det Punkt, han begynder at gaae tilbage; hans naturlige Evner ville begynde at tæbe sig, og saaledes vil han vedblive at astage, indtil al hans Kundstab tabes i Forglemmelsens Chaos. Naar vi tænke fornuftigt, er dette den Slutning, vi komme til, dersom det er muligt at sætte en Grændse for Livets Fortsættelse og Erhvervelsen af Kundstab.

Paa Grund af den menneskelige Naturs Svaghed maa den oploses til Stov. Men under alle de Omvæltninger og Omstiftelser, som finde Sted i Menneskenes Tilværelse i den evige Verden, hvori de boe, findes der hverken Princip, Magt, Viisdom, Kundstab, Liv, Stilling, eller hvadsomhelst man kan forestille sig, som er stillestaende, — de maae enten foruges eller formindses.

Før mig er Liv det samme som Tilvægt; Død det Modsatte. Naar vore Medstabninger døe, er det den Død, vi tale om? De Begreber, vi have om den, have vi saaet formedelst falske Traditioner. Døden er ikke, hvad vi i Almindelighed troe den er. Tilsyneladende ødelægger den, fastar ud af Tilværelsen og efterlader et tomt Rum; men der findes ingen saadan Død. Død er i Virkeligheden at oplose eller formindste, og Liv at formere.

Meget er strevet i Bibelen og andre af Guds Åabenbaringer, og Meget er blevet tali baade offentligt og privat om denne Gjenstand. Liv og Død ere i Verden, og Alle ere mere eller mindre bekendte dermed. Vi leve, vi døe, vi ere, vi ere ikke, ere Talemaader, som Enhver mere eller mindre betjene sig af. Hvoraf kommer det? Fordi alle Skabninger ere

i Virksomhed — komme ind i Tilværelsen og gaae ud af den, som man figer; men andre Ord ville bedre betegne denne Virksomhed, nemlig danne, voge og foruges; derefter begynder det at gaae i den modsatte Netning: astage, oplose og vende tilbage til de oprindelige Elementer. Dette forstaae vi for endeel.

At vælge den i Evangeliet betegnedes Wei er at tage den Wei, som fører til evigt Liv, til evig Tilvægt; det er, at vandre paa en saadan Maade, at vi aldrig tæbe, hvad vi have erhvervet eller opnaaet, men at vedblive at sanke, samle, foruges og formeres evindeligen. Intet mindre end evig Tilvægt i Ordets fuldeste Betydning kan tilfredsstille den udødelige Aand. Dersom organiserede Hornusivæsener kunne tomme den uendelige Strom af Kundstab, som udgaaer fra den evige Kilde, da vilde ogsaa Udødeligheden ophøre, og hele Evigheden begynde at gaae sin Oplosning imøde.

Dersom Menneskene vælge det Modsatte af Liv, vil det føre dem til Oplosning, til Død; de ville blive tilintetgjorte; men ikke i den Forstand, man i Almindelighed tager det. Naar man for Egemel tager et Stykke Træ og fastar det i Ilden, seer det ud som om det bliver tilintetgjort; men dette er ikke Tilsædet — det vil vedblive at egistere som oprindeligt Element. Det, som brændes eller forstørres af Ilden, har simpelthen saaet en anden Form, og er færdig til atter at undergaae en ny Forandring. Vi voxe, og vi see, at hele den synlige Skabning voger og foruges, og at den vedbliver dermed indtil den har naæt sit Høidepunkt, og da begynder den at gaae tilbage og oploses. Dette er Naturens Gang for alle Ting, som udgjor denne organiserede Verden. Selv den sterke Steen i Bjergene holder sammen, indtil den har naæt sin Fuldkommenhed, og da begynder den at forvittres og oploses.

Skovens Treer voge, udbrede sig og udstrække sine Grene, indtil de naae en vis Alder. Hvad saa? Doe de? Blive de tilintetgjorte? Nei, de begynde at oploses og gaae over til det oprindelige Clement. Menneskene og Alt, hvad som findes paa Jordens, ere underkastede den samme Skjebne.

Vi sige, dette er naturligt og let at forstaae, fordi det foregaar ligesof vore Dine. Det er let at see det, som er indenfor vor Synskreds; men det er vanskeligt, ja meget vanskeligt at see det, som ligger udenfor samme.

Naar jeg seer gjennem en Kikkert, og en Hosstaaende spørger mig, hvor langt jeg kan see, svarer jeg, at jeg seer Alt, hvad der befinder sig indenfor Synskredsen, ligemeget hvor langt en Gjenstand kan være fra mig; men jeg kan Intet see udenfor Synskredsen, eller udenfor Instrumentets Omraade. Saaledes er det med Menneskernes aandelige Evner. Det er let for dem at forstaae det, som deres Forstand kan satte; men det er vanskeligt for dem at begræbe det, som gaaer over deres Fattevner, og de staae i Forlegenhed ned, hvorledes de skulle kunne danne sig noget Begreb derom, eller saae den Kundskab, de ønske, om Gjenstanden for deres Betragtninger.

Hvad de evige Ting angaaer, ere de alle udenfor deres Synskreds, og ville vedblive at være det, medmindre Herren borttager Sloret. Hvorfor funne vi ikke see alle Ting, som findes i Rummet? Fordi der er et Slor nedladt, som gør, at vort Die ei kan naae dem. Hvoraf kommer det, at vi ikke kunne see Indbyggerne paa Kolob, eller nogen af Planeterne? Af samme Aarsag, — fordi der er et Slor nedladt, som asbryder vort Syn. Der er Noget, som staer innellen os og dem, hvilket vort Die ikke kan gjennemtrænge. Vi ere kloksynede og berøvede den Kundskab, som vi kunde have haft.

Mange gode, fornuftige Grunde kunde anføres, hvorför vi ere ladte i Morke, hvad evige Ting angaaer. Hvis vi ikke havde faaet Handlefrihed, kunde vi nu maaстee have nydt det, som vi nu ikke nyde. Paa den anden Side, hvis vi ikke havde faaet nogen Handlefrihed, kunde vi aldrig have nydt det, som vi nu nyde. Hvilket vilde være først Gavn for Mennesket, enten at give ham hans Handlefrihed og kaste et Slor over ham, eller at give ham visse Befsigelser og Privilegier, lade ham leve i en vis Grad af Lys, nyde en vis Herrighed, og tage hans Handlefrihed fra ham, hvilket vilde tringe ham til at blive i den engang satte Stilling, uden nogensomhelst Mulighed for hans videre Fremadskriden? Jeg siger, det bedste, som den alvise Skaber kunde gjøre for Mennesket, er som han har gjort: sætte ham paa Jordens Overflade og kaste et Slor over ham. Han har horttaget Grindringen om Alt, hvad vi eengang vidste, førend vore Aander blevne iforte dette Kjed. Det er omtrent som naar man sover. Vor Aand er ligesaa virksom, som naar vort Legeme er vaagent; den farer hen over Jordens, besøger fjerne Venner, og saa vidt jeg veed, ogsaa andre Kloder, og udfører store Heltebedrifter; men naar vi opbaagne om Morgenens, er Alt gaaet fra os — vi have forglemt det. Denne Sammenligning vil for endel gjøre os det begribeligt, af hvad Bestaffenhed det Slor er, som hviler over Jordens Beboere; de have forglemt, hvad de eengang vidste. Dette er rigtigt. Om det var anderledes, hvorledes skulle da vor Tro blive prøvet? Med eet Ord: Alt er, som det skal være.

At vælge Liv, er at vælge saadanne Principer, som kunne lede os til en evig Tilvegt, og Intet uden dette vil kunne stjense de Trofaste Liv i Opstandelsen. De, som vælge Død, vælge den Wei, som fører dem til deres Organisations Oplosning.

Den ene fører til evig Forøgelse og Fremadstriden, den anden til organiserede Væseners Ødelæggelse, der ender med deres fuldstændige Oplossning i Elementer. Er dette saa i alle Tilsælde? Ja, det er.

Saa meget ønskede jeg at sige Brodrene med Hensyn til Liv og Død.

Hvad Ordet „tilintetgjøre“ angaaer, saaledes som man sædvanligens forstaaer det, da findes der ikke noget saadan Princip, som at sætte en Ting, der eksisterer, ud af Tilværelsen paa den Maade, at den ikke existerer i nogensomhelst Form eller Skikkelse. Det vilde være ligesaa fornuftigt som at sige, at „uendelig,“ der er eensbetydende med Ordet evig, har baade Begyndelse og Ende. Evigheden kan ikke udmaales. Dette har man forstaet fra de første Dage af. Dette lærtes af Jesus og hans Apostoller, hvilke forstode Evighedens sande Principer. Som Folge af nogle Udtryk, hvoraf Guds Ejendomme fortjente sig, have nogle af de Eldste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige saae nogle feilagtige Begreber om Evigheden. Man har f. Ex. lunnet høre Nogle af dem prædike, at Folk skulle komme til Helvede og blive der evindeligen. Saadanne Personer vide ikke mere hvad Evighed vil sige, og ere ikke mere i stand til at lære Andre om dette Emne, end et lille Barn. De tale om, at visse Mennesker skulle gaae til Helvede, „hvor Ormen ikke doer, og Silden ikke udsukkes“ og boe der. Hvorlænge? Jeg vil svare: Saalænge de fortjene.

Endnu eet. Skønheden af vor Religion, som Verden kalder „Mormonisme,“ fremstilles snart for os imorges. Hele Hensigten med vor Tilværelse er, at vi skulle leve, være, foreges, samle omkring os og udbrede os evindeligen. Om alle Verdens Mathematikere i Forening vilde bestrebe sig for at udregne eller udmaale

Evigheden, og om de talte til saa mange Millioner af Aar, som de have Bencænelse paa deres Biffre, vilde de dog være ligesaa uvidente om Evigheden, som da de begyndte. Alt, hvad Menneskene kunde af Evigheden, enten de ere lærde eller ulærde, er kun en lidet Deel deraf kaldet „Tiden.“ Hvis der er en Begyndelse paa alle Ting, komme vi til den Slutning, at der uundgaaeligt maa være en Ende paa alle Ting. Kan Evigheden begrænses? Hvis den kan, maa der ogsaa være en Ende paa al Kundstab, Viisdom, Magt og Herlighed — Alt vilde synke i evig Tilintetgjørelse.

Ønske I at forøges og vedblive dermed? Ønske I at komme i Besiddelse af Riger og Throner, Fyrstedommer og Magter, at voxe i Forstand, Viisdom, Kundstab, Magt og Herlighed evindeligen? Ja, er det naturlige Svar, Enhver vil give, hvis Hjerte er blevet opvarmet af Guds Aand. Og naar vi have levet og samlet omkring os flere Riger og Verden, end det er muligt for en Dodeligs Sind at fatte, (tænk engang herover, og hvorledes det begyndte ligesom et Sennepskorn, der kastedes i Jorden!) da, kan jeg sige, ville vi kunne begribe den første Begyndelse til Evighedens Morgendæmring, hvilket Udtryk jeg benytter for at tydeliggjøre min Tanke om Evighedens Varighed, uden i mindste Maade at mene, at det kan tjene til Maal for samme.

Naar vi længe nu ikke have efterlevet saadanne Principer, som ere varige, som ere stilledes til at forstaffe os evigt Liv, som kunne føje Riger til Riger, Magt til Magt, Throner til Throner, Herredommer til Herredommer og Kroner til Kroner — naar vi have levet saalænge efter dem, at vi kunne se den mindste Hellige, som muligvis kan kaldes saa, i Besiddelse af

flere Solssystemer, som dette, end nogen Dodelig kan tælle, end der er Stjerner paa Himmelens Firmament, end Sand paa

Havets Bred, — da ville vi kunne danne os et svagt Begreb om Evigheden.
Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Hvad er en Prophet?

(Fra „the Millennial Star.“)

Man fortæller, at een af Mahomedanernes Troesartiller figer, at gale Mennesker ere Himmelens Yndlinger, og ethvert Spor af Vanvid ansees af dem som et uomstodeligt Bewis paa Inspiration.

Dette betrakter de Christne naturligvis som noget høist Latterligt, og dersom deres egne Begreber om inspirerede Dodelige vare istand til at taale en grundig Undersogelse, vilde deres Ansuelser i denne Henseende fortjene den høieste Agtelse. Men i vores Bestræbelser for at bevare ovenstaende Spørgsmål ville vi maaske finde, at Forskjellen mellem de Christnes og Mahomedanernes Begreber om dette Emne ikke er saa overordentlig stor. Jo fjernere vi ere fra en Gjenstand i Tid eller Rum, desto tilboeligere ere vi til at lade os vildlede af vor Indbildung, og desto vanskeligere er det for os at stue dens usminkede Sandhed; og dersom vi aldrig have set Gjenstanden for vores Betragtninger, vil denne Tilboelighed forholds-mæssigt foreges. Syner, indhyllede i Traditionens eller usfuldstændige Beskrivelser, bevæge sig ustadiigt for vort aandelige Øje, indtil Phantasien griber de ujælre Omrids og slaber sig et Ideal, som paa eengang bliver Gjenstanden for vor Øresrygt og Beundring, eller ogsaa for vor Afsky og Modbydelighed, — i begge Tilfælde en Bildfarelse, hvad det oprindelige Sande angaaer.

Dette er fornemmelig Tilfælde med den populaire Theori om inspirerede Mænd.

Ikke alene uden Tro paa deres Tilbærelse i vore Dage, men indstrækende dem til en Tidsperiode, som selv ikke de torreste Historiestrivere kunne nærme sig uden at forvilde sig ind i Poesiens phantastiske Riger, er det intet Under, at Menneskene have indhyllet dem i et poetisk Klædebond, der er mere indbildt end virkeligt, og naar vi betænke, at Aarhundrede efter Aarhundrede har føjet nogle Conleurer eller Træk til det foregaandes Idealer, kunne vi aldeles ikke forundres, om vi skulde opdage, at Nutidens Begreber om inspirerede Mænd ere hostre af en opfindsom Phantasi.

Vi ville bevise Sandheden heraf, og naar vi ere færdige dermed, ville vi kunne see, at Marsagen, hvorfør Menneskene i vores Dage i Almindelighed have saa ondt for at troe paa nulevende Propheter, er den, at det vilde være umuligt for Nogen at leve som de Idealer, man har ståbt sig af Mænd, henrykkede i prophetiske Syner og som stuede Fremtidens Hemmeligheder. Men først ville vi beskrive de Kjendeteign, som man forestiller sig maae udmerke en inspireret Mand. Tænk Dig da en Person af hoi Vægt med et bydende Udseende, der bærer Prag af uboelig Strenghed og dyb Alvor, hvis Øine tindre af en overnaturlig Glans, rullende sig i deres Huler med vanvittig Bildhed, eller stirrende ud i Rummet, med Haar af en unaturlig Hvidhed, der er fastet tilbage fra den høie Pande og hænger i urede Løkker over Skuldrene, Læberne yttrende usforståelige og afbrudte

Ord og hans hele Udvortes bærende umiskjendelige Tegn paa fuldkommen Ligegyldighed for sit personlige Udseende og en dyb Foragt for Alt, hvad der staer i Forbindelse med denne jordiske Tilværelse — og Du har for Dig et Billede af en Ideal-Prophet, saaledes som Mange af denne Generation forestille sig Oldtidens Propheter. Dersom nu Nogen i vore Dage skulle blive underrettet om, at der i hans Nabolaab findes en saadan Person, vilde han uden Betenkning erklaere ham for et passende Subject for en Daareanstalt. Men sat ham tilbage i Oldtiden og især ham de svundne Aarhundreders Klædebon, saa vil Sagen sieblifig forandre sig. Indbildungingen indtager strax den sunde Fornufts Plads og forestiller sig ham som een eller anden Eremit eller Helgen, hvis Navn figureerer i den velskyldte Kalender over Helgener, udsprungne i en Dantes, Miltons, Angelos eller Raphaels productive Phantasi.

Kun i dette ere Mahomedanerne og de Christne uenige, idet sidstnævnte indstrænke deres Idealer til en Tidsperiode, der endte for en atten Hundrede Aar siden, met ens førstnævnte agte og øre dem af Himmelens formeente Yndlinger, der leve iblandt dem.

Johnson siger, at Inspiration er „en Indgydelse af overnaturlige Begreber i Sindet; „men her har den store Lexikograph gjort sig skyldig i den almindelig herskende Bildfarelse. Alt, hvad som egisterer, op holdes og regjeres ved visse, fastsatte Grundsatninger, og enhver tilsyneladende Afvigelse fra disse Principer er ikke et Brud paa Naturens Love, men Virkningen af en Magt eller et Princip, som vi ere ubekjendte med. Der findes ikke nogen „overnaturlig“ Aarsag eller Virkning. „Overmenneskelig“ er det eneste Udtyle, som kan tillades, naar man taler om Inspiration, og da Bibelen er den eneste an-

erkjendte inspirerede Bog, som Christenheden bækjender sig at troe, ville vi fra den hente vores Beviser for hvad Propheter og inspirerede Mand ere, og hvori de adskille sig fra andre Dodelige.

Noah var en Mand, sørdeles begunstiget af Himmelens og velsignet med Forudvidenhed om Syndfloden, der rensede Jordens for al den Fordervelse, hvorunder den sukkede, og bortslydede af dens Overslade den ugadelige Generation, som levede samtidig med ham. Vi have ingen Underretning om, at han fik Hjælp af Nogen, uden af sin egen Familie, da han byggede Arken, hvori de freltes. Han maa dersom have arbeidet som Skibstømmermand for at kunne sikre sig og Familie timelig Frelse. Efter Syndfloden hen vendte han sin Opmærksomhed paa Agerbrug og Vinavl, og ned Frugten af sit Arbeide. Saaledes var han Tømmermand, Agerbruger og Vinplanter, hvilket udkrævede den daglige Opmærksomhed af et roligt, tænksomt Sind, frit for Vanvid.

Abraham velsignedes hoiligen af Herren, havde Omgang og Samtale med Engle, og Besøg af Besener fra Herlighedens Egne. Som Hyrde, Ven og Høvding opfylde han troeligen sine Pligter, havde Omsorg for sin Hjord, bilagde Twistigheder mellem sine Naboer, toede sine Gjæsters Fodder, og med en Krigers Hurighed og Vælte angreb og slog han sine Frænders Hjender. Saaledes see vi ham haade som Hyrde, Vært, Soldat og Ven, og dog krænkede han ikke sin patriarkaliske Verdighed.

Moses, som var een af Jødernes fornemste Propheter, kan ansøres som Exempel paa, hvormange forskjellige Stillinger Guds Tjenere kunne indtage. Efter at have naaet en Alder af 80 Aar, af hvilke han havde tilbragt 40 som Hyrde i Midians Ørken, blev han kaldet til at ansøre Israels Hærstarer. Som Anfører, Dommer,

Lovgiver og Bygmester finde vi ham lige virksom i Opfyldesten af hans bryrdefulde Pligter, og med Forstandighed sætte Jesuas Besalinger i Udførelse til Velsignelse og Gavn for det Folk, hvis Leder han var. Af de øvrige Herrens Ejendomme ville vi kun nævne Josua, den duelige Hærfører og Landmaaler, — Samuel, den vise og faderlige Dommer, — David, den huldige Kriger, Konge og Tonekunstner, og Propheten Elisa, Plovmanden, hvis ikke vare sværmeriske eller vanvittige Personer, som Nogle antage inspirerede Mænd absolut maae være, men fremragende, kundskabsrige Personer iblandt et oplyst og mægtigt Folk, hvis Føretagender bære Bidnesbyrd om, at de i praktisk Henseende ikke stode tilbage for nogen af Nutidens Nationer. Amos, Hyrden fra Theloa, saldtes fra sin Hjord af Herren selv til at prophetere om tilkommende Begivenheder, af hvilke endnu nogle staarne tilbage at opfyldes; medens Esaias „den evangeliske Prophet,” handlede som en Konges Raadgiver, og i eet Dilsæde, som er berettet, tillige som Læge. (2 Kong. 20, 7.) Daniel, som hævedes til den høieste Magt i et mægtigt Rige, fortjener dernæst vor Æmørsomhed, da han, saavel i denne, som i mange andre Stillinger, han indtog, lagde en ualmindelig Viisdom og dyb Indsigts for Dagen. Vi kunne nævne Petrus, Paulus og en Mængde Andre, som udviste en utrættelig Iver og uroffelig Standhaftighed ved Forhændelsen af den hinumelske Sandhed, hvilke Alle vare begavede med Inspirationens og Prophetiens Aaland i nægtigt Maal, men som dog, naar Nødvendigheden fordrede det, toge sat paa deres tidlige Haandtering og ernærede sig derved, ubemærkede af Verden. Men mere end nok er alle rede blevne sagt til at understøtte det Svar, vi ville give paa det Spørgsmaal, der staar som Overstrift over dette Stykke.

Vi have fundet Mænd, fulde af Prophetiens Aaland, virke i forskellige Livsstiller, saasom Sommermænd, Ågerbrugere, Biinplantere, Hyrder, Krigere, Lovgivere, Dommere, Architekter, Landmaalere, Konger, Tonekunstnere, Plovmand, Raadgivere, Læger, Statholdere, Fiskere, Teltmagere, osv., og i alle disse Tag have de forrettet deres Gjerning som Mænd, der tilfulde forstod at sætte de Pligter i praktisk Udførelse, som paahvilede dem. Vi kunne derfor ikke komme til nogen anden Slutning, end at en Guds Prophet, hvad det pe sonlige Udseende og den daglige Beftæstigelse angaaer, er ligesom andre Mænd; men han er en Mand, som specielt er kaldet af Gud, inspireret fra det Høje, og sendt med et Budskab, vedkommende Nutid og Fremtid, hvilket er af høieste Vigtighed for En hver, til hvem det bringes.

Der findes mange Politikere, Statsmænd og Theologer, som ved at sammenligne Fortiden med Nutiden, og som forstaar de menneskelige Begivenheders naturlige Gang, paa Grund af deres Kjendstab til den menneskelige Natur, kunne forudsige visse Begivenheder som Folge af kjendte Aarsager. Saadanne Mænd ere Propheter, forsaa vidt de forudsige tilkommende Ting; men desvagtet ere de ikke Guds Propheter, ei heller have de saaet deres Kald fra det Høje, og endført begavede med en høiere Viisdom kunne deres sikreste Paastande og tillidsfuldeste Forhaabninger alligevel slaae feil, og maae gjore det, dersom de staar i Beien for den Almægtiges Hensigter.

Af saadanne Mænd styres Verden; men Værdløsheden af mange af deres Forudsigelser vil vise sig, naar Slutnings-scenen af de sidste Dages Huusholdning bliver udbviklet, og naar de, der nu vandre saa godt som ubemærkede i vor Midte, hvilke dog troeligen bære Bidnesbyrd om

Sehovas Hensigter, skulle antekjendes som den, udsendte for at aabenbare de mørke Guds besludmægtigede Ejendomme paa Jord og mystiske Begivenheder, som forestaae.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Nylig hjemkomne fra en Tour gjennem de svenske Conferencer glæder det os at kunne meddele de Hellige, at vi fandt Tilstanden god i Skænes, Norrköpings, Stockholms og Göteborgs Conferencer, hvor de Eldste, uansek de mindre gode Omstændigheder, de arbeide under, formedelst deres Trofasthed have været velsignede af Herren med den Fremgang, som for Nærvarende kan ventes.

Fra Norge saavel som fra de danske Conferencer lyde Esterretningerne gunstige, og Fremgangen kan sees af den i dette Nummer vedfoede statistiske Rapport for det forløbne Halvaar.

Intoleransen imod os er noget i Aftagende paa de fleste Steder, og Øvrighedernes Fremsærd paa faa Undtagelser nær har været mere human og liberal end forhen. Det er at haabe, at i Norge ved næste Storting, saavel som i Sverrig ved næste Rigsdag Religionsfrihedsprøvningalet efter vil komme paa Vane, og saadanne Forslag fremlagte, diskuterede og antagne, som ville give de nævnte Landes Undersætteret til at dyrke Gud efter den hellige Skrifts og deres Samvittigheds Bihende; ja, vi haabe, at der vil fremstaae sundt tænkende Mænd, der have Frimodighed nok at forsøgte Religionsfriheden Sag og bringe Intolerantsens Forvarere til Taus-hed; saameget mere som disse aldrig kunne bevise, at Jesus eller hans udvalgte Ejendomme brugte Politivrighedens Hjælp til at udbrede Evangeliets Grundsatninger eller twinge Menneskene til at antage og udøve visse Skifte under Navn af Barnedaaab, Confirmation, Altergang, osv., men overlod det til Menneskene selv at vælge eller forkaste Saliggjørelsens Plan.

Den 24de, 25de og 26de var den skandinaviske Missions præsiderende Eldste forsamlede til et Generaal-Raad her i København. Deres Rapporter syldte vore Hjerter med Tilsidshed og Taknemmelighedssolelsler, fordi Herren vor Gud fremmer sin Gjerning ved de Smaa og Umyndige, hvorved hans Navn forherliges, hans Hensigter udføres til Velsignelse for dem, som med Sagtmadighedes og Fredens Land ransage og antage den tilbudte Frelse ved Lydighed til Rigets Evangelium. Det var en sand Fest for os at være forsamlede med vore Brødre, deeltage med dem af den Land, som opbygger, vedergænger og styrker, og maatte Herren fremdeles velsigne deres og vore forenede Bestræbelser til at fremme det Værk, som til sidst skal frigjøre denne Skabning fra „Uretfærdighedens Hemmeligheds“ store og grusomme Magt og Herredomme.

Angaaende Flyttebeviser maae vi atter gjøre baade de Præsiderende og de Hellige opmærksomme paa, at Ingen som helst maae modtages eller antages som Broder eller Søster, der angiver sig at komme fra en anden Conference eller Green, forend fuldgyldigt Bevis for at Vedkommende staar i et godt Samfundsforhold i vor Kirke er blevet fremlagt og antaget; thi ellers kan letteligen udelukke Personer eller Andre, udgivende sig for Medlemmer, bedrage de Hellige i mange Henseender. Enhver

agte paa denne Advarsel og tage sig noie iagt for Saadanne, der udgive sig for Samfundsmedlemmer uden at kunne bevise det ved et trykt Certifikat.

Brev fra Eldste R. F. Neslen, som var Fører for den forenede engelske og skandinaviske Mission fra Liverpool.

New York den 13de Mai 1859.

Præsident A. Calkin.

Kjære Broder!

Efter en meget behagelig og heldig Reise af 31 Dage, benyttet jeg med Glæde den første Lejlighed til at melde Dem, at vi ere lykkelig og vel ankomne hid.

Jeg vil nu stride til at give Dem en kort Beretning om vor Reise siden vi tog Afted med Dem paa Rheden ved Liverpool.

Efterat vi havde undergaet Regjeringsembedsmændenes Inspection, klaret, osv., organiserede jeg i Forening med mine Raadgivere Emigranterne ombord i 10 Qvarterer (wards), 5 engelske og 5 skandinaviske, bestillende en Præsident over hvert af dem til at paasee Tagttagelsen af Reenlighed og god Orden, osv. Da dette var gjort og vi vare færdige til at stikke ud i Søen, tilbageholdtes vi af Mod vind til den 11te April Kl. 4 Eftermiddag, da Ankeret lettedes og ethvert Hjerte glædede sig over at kunne sige Farvel til Babylon og begive sig til Bions Land. Bions Glædesange lode overalt i Skibet, da vi seilede ud i Søen; men efterfulgtes siden af et Chorus af den i de første Dage saa sædvanlige Sosyge, hvori næsten Alle af ganste Hjerte deeltog.

Reisen i det Hele taget var een af de behageliste af de fem, som jeg har gjort over Atlanterhavet, paa Grund af det gunstige Veir, den ypperligt gode Orden, almindeligt gode Hørelse og Samdrægtighed, som herskede under hele Reisen.

Påsagerernes Helbred var udmerket, hvilket kan sees deraf, at af 726 Personer, havde vi blot eet Dødsfald, en ældre Søster fra Sværig, ved Navn Inger Olson Hägg, 62 Åar gammel, som desuden havde været syg og svagelig i en 4 Års Tid. Vor Tillæg var 2 Barn, som fødtes af engelske Modre; og baade Modrene og Bornene ere vel.

Mitten Par blev øgteviede ombord, nemlig 5 engelske, 1 schweizer og 13 skandinaviske.

Under den hele Reise, fra den Dag vi vare organiserede, kaldtes Emigranterne til Bon hver Morgen og Aften Kl. 8, hvilket noiaagtigen iagttoget af de Hellige. Hver Søndag afholdtes tre Førsamlinger paa Dæklet, og 2 Aftener om Ugen i hvert Qvarter, hvilket tjente til at holde Godstændes Sind bestjæltigede med de Ting, som tilhøre Riget.

Reisens Gensformighed blev ogsaa oplivet ved Sang, Musik, Dans og Lege osv., hvori naturligvis de Ungre toge den fornemste Deel, medens de Ældre morede sig med at være Tilhørere og Tilskuere.

Jeg følte det i Sandhed som et ansvarsfuldt Hverb at have Varetagt over et Selstab, sammensat af Folk fra saa mange Lande, talende 9 forskellige Tungemaal og med forskellige Sæder, Skikke og Ejendommeligheder; men formedelst den Trofasthed og Agtpaagivenhed, som de Hellige lagde for Dagen, fandt jeg snart, at Byrden var langt lettere end jeg havde ventet; og ved vor Ankomst hid erklærede Lægerne og Regjeringens Embedsmænd, at vi vare den bedst ordnede og pynteligste Emigration, som nogensinde var landet i denne Havn.

Om Capitainen James B. Bell kan jeg sige, at hans Forhold mod os var af den Bestaffenhed, at den fortjente en Takadresse, hvilken vi opsatte, og efter at den eenstemmigen var vedtagen af Passagererne, overrakte vi ham samme ved vor Ankomst hid.

Vi ligge nu for Anker her færdige at lande i Castle Gardens imorgen tidlig; og vi forvente at afgaae paa Central Fernbanen til Vesten paa Mandag. Inden vi afgaae agter jeg at strive endnu engang, og slutter for Nærværende med de varmeste Hilsninger til Dem og Raadgivere og Alle i Contoiret fra mig selv og Brødrene, Eldsterne Harris, Rowley og Bond.

Deres
R. F. Neslen.

Vi have siden læst Efterretninger, tagne fra „New York Herald,“ at de Hellige havde draget vestover, og nævnte Blad roser de bestyrende Eldsters i New York Anordninger og Foranstaltninger til Emigranternes Besfording, som langt overgaaer andre Agenters Forretningsvæsen, at Mormonerne havde et førstilt Tog for dem selv; ligeledes at de paa Dampbaadene vare affondrede fra Andre. At mange fremmede Tilskuere søgte at overtale Mormonerne, at de ikke skulle foretage en saadan lang og besværlig Reise, men at Svaret stedse blev, at deres Tro bød dem at gjøre Guds Billie, at de vel vidste, at Reisen var lang og besværlig, hvilket dog ikke havde noget afstrækende for dem. Flere Folke af Hellige fra de østlige Stater i Amerika vare ogsaa dragne vestover, og naar de toge afsted, udbragte de et tredobbelts Hurra for Utah.

„New York Herald“ slutter sine Bemærkninger desangaaende saaledes: „Man kan danne sig et Begreb om deres Længsel at drage til Vesten deraf, at ikke een Person blev igjen, som havde Midler at fortsætte Reisen til de vestlige Grænser, og Nogle af dem, der nu ere paa Veien, havde ikke Midler nok til at faae Brød for underveis, men toge afsted „fortrostdende sig paa Herren og deres Brødre.“ Flere før de toge afsted opmuntredes til at „øve Tro,“ og der vilde blive en Udvei for dem, saa at de kunde naae deres Bestemmelsessted. Med alle deres Særegenheder kan man ikke andet end agte Mormonerne for Oprigtigheden, Fastheden og Bestemtheden i Udvælelsen af deres Tro, til Trods for alle de afstrækende Farer og Vankeligheder, de have at gennemgaae. Enden paa Mormonismen er ikke endnu!“

Det store Grafald.

(Fra „the Millennial Star.“)

(Fortsat fra Pag. 276.)

Hidindtil havde ingen synlig For- lige Monster var Beredelsen for Daab. andring fundet Sted, hverken hvad Ordin- Denne Ordinansse var bleven administreret nantserne eller Principerne angaaer; men til Alle, der bekjendte deres Tro paa Chri- nu begyndte de at antage en Form, som stus, og ønskede at faae Frelse ved ham; Kirkehistoriestriberne kunne bemærke. Den men i Begyndelsen af det andet Aarhun- første væsentlige Afsigelse fra det oprinde- drede fastsattes der en vis Tid til Under-

viisning og Bod, forend Nogen kunde indlemmes i Kirken ved denne hellige Ordinancet. Endvidt dette var en smuk Skif og tilsyneladende ret, slog det Omvendelses-Principet ved Noden, idet det fik en anden Form end den, Frelseren havde givet det, og Mænd taldedes til at gjøre, hvad han havde lært sine Disciple, at den Hellig-Aand skulle hjælpe dem at gjøre. Lidt efter lidt begyndte Folkets Tro paa Gaverne og Belsignalerne at tage sig, saa at man allerede i det andet Aarhundrede kun sjeldent hører tale om de Syges Helbredelse ved Salvning af de Aeldste, saaledes som Apostlerne paabøde.

Eftersom Kirken vוגede i Antal, vוגede ogsaa Præstedommets Indflydelse, og mange fremadstræbende Mænd i Kirken, fulde af Stoltheds Aand, sogte at esterligne de hædeste Philosopher i Bevisførelse og Betalenhed, og opoffrede derved den inspirerede Læremethodes Simpelhed og Letfattelighed. Ved Tabet af Alabenbaringens Gave, ved deres Hedengang, der havde Noglerne til denne Belsignal, og ved deres egen Afsigelse fra den oprindelige Neenhed, indsandt der sig hos disse Mænd snart en Aand, som vilde kritisere og aandeliggjøre de Lærdomme, der var dem givne, og den onde Magt, som fra de tidligste Dage havde sognat at sætte Splid og Uenighed mellem de Hellige, begyndte nu at angribe Kirken almindeligen. Hidindtil havde de Hellige været kjendelige paa deres Enhed i Folelser og Tro, saavel som i Navn; men nu, da de indbyrdes deltes, vare de et let Bytte for Morlets Magter. Jesus Christus havde sagt: „Dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine,” og ved at overfee denne Paamindelse gave de Bilsfarellens Strom Leilighed til uhindret at oversvømme og fordcærve den selvsamme Fordbund, paa hvilken Sandheden tidligere havde voget. Folgen heraf var, at forskellige Ledere af syrig Aand overlode sig til

overspændte Svermerier og tillod sig føre Fortolkninger af mange af Principerne, og idet de segte at blande indbildt Philosophi med de evangelistiske Grundsetninger Neenhed, gjorde de sig skyldige i mange store Bilsfarelser, drog Mange efter sig paa Grund af deres Navnes Beromthed og deres store Talenter, og opreiste Partier for sig selv, hvilket mere eller mindre havde Indflydelse paa hele Kirken.

At dette var Tilfælde, er tilstrækkeligen bevist af den kjendsgjerning, at saadanne Mænd som Athenagoras, Pantenus og Clemens af Allegandrien hylde Plato's Philosophi og bestræbte sig for at forene den med Christendommens Grundsetninger i det andet Aarhundrede; og i det tredie finde vi Origenes, der har erhvervet sig et Navn blandt de fornemste „Kirkesædre,” forsegte den Lære, at Christus blev forsæstet i denne Verden for menneskelige Væsener, og vilde i den næste blive forsæstet for Djævle. Da denne besynderlige Blanding gradvis fandt Sted, foragedes de kirkelige Lederes Myndighed, og nye Kirkelove udgaves, som kunde svare til Tidsaandens Fordringer.

Begjærligheden efter Magt og verdslig Berommelse aabenbarede sig tydeligen i mange af de Mænds Levnet, der stode som Kirkens Ledere; hvilken Begjærlighed betydeligen foragedes ved at flere fremragende Personligheder blandt de forskellige hædeste Secters Philosopher annammende Troen, men som kun daaligt kunde frafige sig sin Indflydelse og verdslige Ere og underfaa sig den Selvfornegelse og det misommelige Arbeide, som fordredes af Christi Efterfolgere. For at vinde saadanne Mænd for Kirken, lempede de, som med usvigelig Træstab burde have været om Lærdommes oprindelige Simpelhed, sig efter deres overspændte Theorier; og for at indgyde Hedningerne Erefrygt, bleve Ceremonierne ved Gudsdyrkelsen efterhaanden forsegdede,

hvillet til sidst aldeles forandrede Formen af Kirkens Ordinanser. Det vilde være umuligt i en saa kort Skizze, som denne, at beskrive de forskjellige Forandringer eftersom de fandt Sted, endda nogenlunde saa tilfældigvis kunne blive omtalte.

I det andet Aarhundrede opstod en Sect, kaldet „Afsæter,” som lærte, at det ikke var dem tilladt at nyde Viin og Kjød, at drive Handel og indgaae Egteskab osv., endda dette ei var andre Christne formeent. De trak sig tilbage til øde og eensomme Steder og forte et strengt Levnet ved at spæge og pine sit Legeme, og dette kaldte de at have Samfund med Gud! Herfra stammer Eremiter, Munke og Nonner. Daaben forrettedes med Korses Be tegnelse, og Melk og Honning uddelethes til Communianterne, medens Faddere blev befolkede til at svare for Catechumenerne, som ansaaes værdige til Daabens Ordinansse. Her er Oprindelsen til „Gudsædre og Gudmodre.”

Biskopperne i det tredie Aarhundrede hævede sig til en højere Magt og Myn-dighed, end de tidligere havde haft, og de, som præsiderede over større Bispedommer, indtog en Stilling, der stod i Forhold til deres Ralds Vigtighed. Rom, Antiochien, Alegandrien og Constantinopel vare af første Rang; men da Rom var Regjerings Sæde, hæmpeude dens Biskopper ivrigt for Overherredommen, indtil Constantin den Store besieg Thronen og annammede Christendommen i det fjerde Aarhundrede, og gav dem det, som de saa meget havde eftertragtet — den højeste Rang og Myn-dighed. Heraf opstod Pavedommen.

Uden Alabenaringens Lys og overladt til hovmodige, ørgerrige og stivsindede Mænds Veiledning og Styrelse sank Folket hurtig i et Slags Hedenstab, saa at i Midten af det sjette Aarhundrede var et hvert Princip af den oprindelige Christen-

dom forandret eller forståvet, kun Navnet var tilbage, af hvad det engang havde været. Troen, som inspirerede dens Grundlaggere, var flygtet. Omvendelse veeg Bladsen for Ponitense; Begravelvens Daab for Bogne afsløstes af Barnebestenkelse; Confirmation indførtes med mange umyndige Ceremonier, som Vanen snart gav Præg af udtrykkelig Besaling; Kirkelovenes Antal voxede; den hellige Nadvere undergik forskjellige Forandringer med Hensyn til Administrationen; og — som Kronen paa det Hele — istedesfor et venligt, aarvaagent Prästedomme til at lede Folket med faderlig Omhu, underkuede et hovmodigt og herkesygt Hierarchi, der traadte deres helligste Rettigheder under Fodder, og som herskede over dem med et værre Tyranni end Legemets, nemlig Sjælens.

Saaledes havde den store Hjende, til hvem Magten „gav s,” udfort sin Gjerning — Frasaldet var fuldstændigt. Med deres Kamp, som søgte at sprænge Tyranniets Fernaag, have vi for Nærvarende Intet at gjøre. Vi ville nu betragte dette Emne fra det philosophiske Standpunkt.

Det er meget almindeligt, at de, som troe paa Frasaldet, partielt eller universelt, erklære det for at være en meget sorgelig Tildragelse. Bind efter Bind er blevet skrevet af „Reformatorerne“ om denne Gjenstand, besslagende i de næsti rorende Udtryk Faldet fra den oprindelige Kleenheds og Simpelheds Fortrinlighed, og filddrende i et skært Sprog de Myriader af Ønder, som flode deraf.

Dette er den naturlige Maade at betragte Sagen paa for dem, der ere ubekjendte med Virkningerne af den universale Gjenløsning og Ophoierlse af de øde Alander af alle Tider og Huusholdninger. Men det er ikke destomindre en Bildsjarelse. Saadanne Individuer kunne ikke indsee, hvorfors flere Generationer fulde lades uden Guds Prästedomme, og i deres frugtesløse Be-

strebelser for at forene denne tilshyneladende Uretfærdighed med den Almægtiges bejendte Retfærdighed og Barmhjertighed, ere de i deres Ubidenhed komme til den Slutning, at Saliggjørelsens og Døphoiesens Magt forblev hos Menneskene paa Jordens, uagtet de vare faldne fra deres opfoede Stilling og overladte til sig selv at samle omkring i deres egne usikre Formodningers Tergange.

Men det er endnu ligesaa vanskeligt for dem at forstaae, hvorfor hele Verden lodes i Mørke, med Undtagelse af een Nation, som var den eneste, der havde

Guds sande Præstedomme blandt sig, og hvorfor selv i vores Dage tre Hjerdede af Menneskeslægten ere ubidende om Jesu Navn, ved hvilket Saliggjørelse alene kan erhøldes. Det er sandt, at Mennesket kan ikke „ved sin egen Sogen udfinde Gud.“ Himmelens Hensigter ere sjulte for alle dem, der ikke ere velsignede med, eller som forkaste Guds Propheters Vidnesbyrd paa Jordens. Vor Paastand vil udentvivl forbaue Nogle, naar vi forsikre, at Frasaldet var nødvendigt.

(Fortsættet.)

Joseph Smiths Levnetslob.

August 1838.

(Fortsat fra Side 287.)

I dag forsamledes Borgerne af Caldwell County i Far West, og organiserede sig ved at udnævne Elias Higbee til Ordforer og George W. Robinson til Skriver. Da W. W. Phelps hadde frasagt sig sit Postmesterembede, blev det eensstemmigt vedtaget, at Sidney Rigdon skulle anbefales til Overpostmesteren, som den, vi havde valgt til at indtage W. W. Phelps Plads som Postmester i denne Stad.

Om Eftermiddagen forsamledes Borgerne af Far West i Stolehuset og organiserede Forsamlingen ved at udnævne Dommer Elias Higbee til Ordforer og George W. Robinson til Skriver. Jeg omtalte for Forsamlingen, at Tiden var kommen, da det vilde være nødvendigt for os at udgive et Ugeblad, for at sammenbinde de Hellige ved at give dem Dagens Nyheder, osv., og det blev eensstemmigt vedtaget, at et saadant Blad skulle udgives, samt at President Sidney Rigdon

skulde være Redacteur for samme. Der blev voteret, at en Petition skulle sendes omkring, for at faae County Netten sat i Far West. Jeg talte til Forsamlingen om Rigtigheden af denne Fremgangsmaade, og tillige om Brodrenes Pligt at bygge og boe i Stæder og drive deres Landeierdomme udenom Stæderne, iselge Guds Besaling. President Rigdon og Broder Hyrum Smith talte om samme Gjenstand.

Før et Par Uger siden havde Dommer Morin, som boede i Mill Port, underrettet John D. Lee og Levi Stewart om, at det var besluttet ved Pobelens Bisstand at hindre „Mormonerne“ fra at votere paa Valgdagen, den 6te August, for derved at faae valgt Oberst William P. Peniston, der var Hovedmanden for Pobelen i Clay County. Han raadede dem desuden til at udruste sig til Angreb, og opmuntriede dem til ei at rige og til at haandhæve sine Nettigheder.

Omtrent kl. 11 Form steg William

P. Peniston op paa en Tonde og tiltalte Bælgerne i den Hensigt at ophidse dem mod „Mormonerne,” sigende, at „Mormon-Lederne“ være en Bande Hestethve, Lognere, Bedragere, osv., „og I vide, at de paaberaabe sig at kunne helbrede Syge, uddrive Djævle, osv., hvilket I vide er en infam Logn;“ at Kirkens Medlemmer vare nogle lettroende Tosser, som ikke vilde betænke sig paa at afslagge salst Ged ved hvilkenomhelst Lejlighed; at de vare Lyve, og at han ikke vilde ansee Nogens Eindelte sikre, hvor de opholdt sig; at han satte sig imod deres Nedsettelse der; og dersom de tillod „Mormonerne“ at votere, vilde Folket snart berøve dem deres Stemmetret; „og,“ sagde han, idet han henvendte sig til de Hellige, „jeg ansorte en Pobehob for at drive Eder ud af Clay County, og jeg vil ikke forebygge, at I blive ud-drevne nu;“ medens Richard (kalbet Dick) Welding, der netop var tilstrækkelig berusset for Lejligheden, begyndte at trætte med Broder Samuel Brown, sigende, at „Mormonerne“ ei være mere berettigede til at votere i Clay County, end de fordonne Negere,“ og forsøgte at slaae Broder Brown, som lidt efter lidt retirerede, idet han afsparerede Slaget med sin Paraphy, medens Welding vedblev at trænge ind paa ham, stjælte ham ud, og sagte at slaae ham.

Perry Durphy søgte at bilægge Striden ved at holde Dick i Armen; men strax greb fem eller sex af Hoben Durphy og begyndte at slaae ham med Knipler og Køller og raabte: „Drab ham! drab ham! Gud fordomme ham! drab ham!“ og sies-blækkelig paafolgte der en Kamp med Næver og Køller, endføndt der var ti af Pobelen mod hver Hellig. Abraham Nelson floges til Jorden og fik sine Klæder senderrevne, og idet han forsøgte paa at komme op igjen, blev han etter angrebet,

men fik hjælp af sin Broder Hyrum Nelson, der sprang ind iblandt Pobelen og slog omkring sig med den tykke Ende af sin Stok. Riley Steward gav Dick Welding et Slag i Hovedet, hvilket strakte ham til Jorden. Da streg Hoben: „Dick Welding er død, ved Gud! Hvem dræbte Dick?“ Derpaa syrtede de los paa Riley, slog ham til Jorden, sparkede ham og raabte: „Dræb ham! dræb ham! Gud fordonne ham! skyd ham! hvilket de uden-twyl vilde have gjort, havde ikke John L. Butler sprunget ind iblandt dem og slaet dem ned. I fem Minuter var der et fuldstændigt Slagsmaal, hvorpaa Pobelen fjernede sig for at hente Skydevaabten.

Meget saa af Brodrene voterede. Riley slap lykkelig over Floden, fik sine Saar forbundne og gik til sit Hjem.

Butler kaldte Brodrene sammen og holdt en Tale for dem, sigende: „Vi ere amerikanske Borgere; vores Forfædre hjemmede for deres Frihed, og vi ville haandhæve de samme Principer,“ osv., men blev afbrudt af County-Authoriteterne, som opfordrede dem til at stilles ad, og sagde, at det var et Overlæg at hindre „Mormonerne“ fra at votere.

Brodrene holdt Raad omtrent en Fjerdningwei udenfor Byen, hvor de saae Pobelen vende tilbage i Hobe paa fem, ti, ja indtil fem og tyve Personer, bevæbnede med Køller, Pistoler, Dolke, Knive og nogle Geværer, bandende og sværgende.

Da Brodrene ikke havde Vaaben, an-saae de det for klogest at vende tilbage til deres Hjem, samle deres Familier og sjule dem i et Hasselrat, hvilket de ogsaa gjorde; selv stode de Skildvagt for dem om Natten, medens Quinderne og Bornene laae paa den bare Mark i Regnen.

(Fortsættet.)

Blandinger.

I Key West i Amerika har en voldsom Ødebrand ødelagt 118 Huse i den rigeste og mest befolkede Deel af Staden.

St. Petersborg hjemsgøtes 1ste Pintsedag af en heftig Ødebrand, der lagde 2 a 300 Huse i Aske. — Et forærdeligt Fordstjælv hjemsgøte Erzerum i Lilleasien den 2den Juni, hvorved 3,000 Mennesker mistede Livet.

Den 20de Juni trak i Nørheden af Aalborg i Jylland et frygteligt Tordenvejr op, ledsgaget af en Jisregn, der overgaaer al Beskrivelse. Der regnede i over en halv Time Jisstumper ned saa store som Hønseæg, og mange endog meget større, og efter saa Minutters Forløb var alt Kornet og Græset paa Marken aldeles ødelagt, idet det var hugget i smaa Stykker. Faarene paa Marken sloges blodige, Fjærkretet dræbtes og selv Folkene paa Marken blevle flemt tilfredte. Uveirets Udstrekning var omrent seg Mile fra Syd til Nord og $\frac{1}{4}$ Mil i Bredden.

Rustningerne fortsættes i England med usvækket Fver. Der armeres og bygges det ene Krigsstib efter det andet, Matroser herves uafbrudt, saavel som Marine-Soldater. Alene i Woolwich arbeide 12,000 Personer. — Rusland har opstillet 5 Armeecorpser; 2 ved Kalisch, udgjorende 12,000 Mand, 2 ved Galiziens Grøndse og 1 ved Moldau. — Dgsaa Preussen har gjort 6 af sine 9 Armeecorpser mobile. De tre tilbageblevne stulle om fornodiges opstilles mod Rusland. Desuden udruster Preussen sine „samtlige Krigsstibe,” og flere ere under Bygning.

Kossuth, som var Ansøger for Ungarerne i deres Opstand mod Østerrigerne i 1848 og 49, og som siden den Tid har levet i Landsflygtighed, er nu paa Veien til Ungarn, hvor han efter vil stille sig i Spidsen for sine undertrykte Landsmænd og forsøge at benytte denne gunstige Leilighed til at afsætte det østerrigste Lag.

Atter har et stort Hovedslag staet mellem Østerrigerne og de Allierede, i hvilket hele færsvantes Armee var engageret. Kampen varede i 16 Timer, fra Kl. 4 Morgen til 8 Aften. Det leveredes ved Solserrino den 24de Juni og Keiseren af Østerrig kommanderede i egen Person. De Allierede toge alle Forsandsninger, 7,000 Fanger, 30 Kanoner og flere Faner. Hvor stort Tabet af Dode og Saarede er, vides endnu ikke. — Fra Frankrig er der allerede 200 store Beleiringskanoner underveis til Indtagelsen af Mantua og Verona, to sterke østerrigste Festninger, samt en Mængde ny opfundne store Raketter. Hver af disse Raketter koste 600 Rdcr., og de Fyrverkere, som have forarbejdet dem, ville blive kaldte til Høren for at bejene dem, da ingen Artillerist forstaaer det.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	M.	Sk.
G. C. A. Weiby, Venshæsel	20	"	"
P. Nielsen, Fredericia	35	2	3
M. Andersen, Bornholm	5	"	"
H. Jensen, Aalborg	17	5	8
S. Gudmundsen, Norge	24	"	"

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.
for det 1ste Halvaar 1859.

Conferencer.	Grenen	Af de Højsidtes	Ældster	Prestier	Ærere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udelatte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . . .	17	104	40	38	26	754	86	58	40	3	962	
2. Aalborg	20	46	14	13	4	252	36	26	23		329	
3. Vendsyssel	19	66	7	19	7	277	58	26	26	3	376	
4. Fredericia	9	33		3	5	124	16	7	5	1	165	
5. Lolland	6	22	3	3	2	115	24	13	36		145	
6. Bornholm	3	8	2	2	2	85	7	2		1	99	
7. Fyen	10	25	3	4		87	32	13	37		119	
8. Aarchus	10	29	5	10	3	137	28	12	12	1	184	
9. Skive	5	8	1	2	1	38	7	2	7		50	
	99	341	75	94	50	1869	294	159	186	9	2429	
Norge.												
10. Brevig	13	52	27	32	11	393	90	26	16		515	
Sverrig.												
11. Skaane	11	35	43	16	16	306	48	20	53	3	416	
12. Stockholm	4	18	8	2	1	58	27	7			87	
13. Göteborg	5	19	6	5	1	75	36	4	8		106	
14. Norrköping . . .	8	23	8	11	7	112	12	1			161	
	28	95	65	34	25	551	123	32	61	3	770	
Summa	140	488	167	160	86	2813	507	217	263	12	3714	

Indhold.

Side.	Side.
Liv og Død	289.
Hvad er en Prophet?	293.
Redaktionens Bemærkninger	296.
Det store Frasald (fortsat)	298.
Joseph Smiths Levnetslæb (fortsat) .	301.
Blandinger	303.
Statistisk Rapport	304.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lørensensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.